

טו:

בלעם ואביו. כדלמך צמגילה (דף טו.) כל ששמו ושם אצוי צנצילות צידוע שהוא נציא בן נציא:

יאימא כמשעיה שנכנסו ישראל למצרים. וז"ת ומאי קמ"ל קרא כמיז יוסף ה' את כל אשר לאצוי למשנה ואצוי אחרי

אוחו מעשה חיה ק"מ שנה וא"כ היה

בן צבעים קודם וי"ל דס"ד דלא כפל

אלא צעושר ויפוי של צנות אלז צשנים

לא: **אליהוא** דא מישראל הוה.

משמע דפשיטא דאליהוא בן צרכאל

מישראל הוה לכך נראה דצפ"ק דע"ז

(דף ג.) דלמך יצא צלדד השומי

ולופר הנעמתי^א ועידו צהן צישראל

שקיימו כל המורה כולה ל"ג הם

ואליהוא בן צרכאל ונראה דשמעמחא

דהתם סברה כמ"ד איז צימי יעקב

הוה דהא אמר לקמן דממשה ואליך

לא שרתה שכניה על עובדי כוכבים:

דורר ששופש את שופשיו. מימה

לר"י דלמך^ט (צפ"ק) דתמורה

(דף טו.): כל האשכולות שעמדו לישראל

מימות משה עד שמת יוסף בן יעזר

לא היה צהם שזם דופי:

בפירוש צרינו מנאל גרם כולוה

תנאי ואמוראי מודו

דאיז ישראל היה ולר"י נראה דל"ג

ואמוראי דרנצא ע"כ סבר לעיל דלאו

מישראל הוה דקאמר לעיל הכי אמר

לחן משה למרגלים יסנו לאומו אלס

ששנוטיו כעץ כו': **וייש** אומרים

איוב בימי יעקב הוה. הי"ג^ט אומרים

לאו היינו ר' נתן דהא פליגי עליה^ט:

כמנאל

דורו של אחשורוש ואימא בימי דוד דכתיב^י ויבקשו ענרה יפה התם בכל

גבול ישראל הכא בכל הארץ רבי נתן אומר איוב בימי מלכות שבא

היה שנאמר^{יא} ותפל שבא ותקחם וזכ"א איוב בימי כשדים היה שנאמר

^{יב}כשדים שמו שלשה ראשים ויש אומרים איוב בימי יעקב היה ודינה

בת יעקב נשא כתיב הכא^{יג} כדבר אחת הנבלות תדברי וכתיב התם

^{יד}כי נבלה עשה בישראל וכולהו^{יד} תנאי סבירא להו דאיוב מישראל

הוה לבר מיש אומרים דאי ס"ד מאומות העולם הוה בתר דשכיב

מושה מי^{טו} שריא שכניה על עובדי כוכבים והא^{טז} אמר מר בקש

מושה שלא תשרה שכניה על עובדי כוכבים ונתן לו שנאמר^{יז} ונפלינו

אני ועמך א"ר יוחנן דורו של איוב שמוף בזמה היה שנאמר הן אתם

כולכם חזיתם ולמה זה הבל תהבלו וכתיב^{יח} שובי שובי השולמית שובי

שובי ונחזה כך אימא בנבואה דכתיב^{יט} חזון ישעיהו בן אמוץ א"כ למה

זה הבל תהבלו למה לי וא"ר יוחנן מאי דכתיב^י ויהי בימי שפוט השופטים

דור ששופט את שופטיו אומר לו^{כא} מול קיסם מבין^{כב} (עינדך) אומר לו

טול קורה מבין עינדך אמר לו^{כג} כספך היה לסגיגם אמר לו שבא מהול

במים א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל האומר מלכת שבא אשה

היתה אינו אלא טועה מאי מלכת שבא מלכותא דשבא^{כד} ויהי היום ויבאו

בני האלדים להתיצב על ה' ויבא גם השטן בתוכם ויאמר ה' אל השטן ויבאו

^{כה}אמר לפניו רבש"ע שטתי בכל העולם כולו ולא מצאתי נאמן כעבדך אברהם שאמרת לו^{כז} קום

התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה ואפילו הכי בשעה שלא מצא מקום לקבור את שרה

[עד שקנה בר' מאות שקל כסף] לא הררה אחר מדותיך^{כח} ויאמר ה' אל השטן השמת לךך אל עבדי

איוב כי אין כמנהו בארץ וגו' א"ר יוחנן גדול הנאמר באיוב יותר ממה שנאמר באברהם דאילו

באברהם כתיב^{כט} כי עתה ידעתי כי ירא אלהים ובאיוב כתיב^ל איש תם וישר ירא אלהים

[וסר מרע] מאי וסר מרע א"ר אבא בר שמואל^{לא} איוב וותרן בממונה היה מנהגו של עולם גותן חצי

פרומה לחנוני איוב ויתרה משלו^{לב} ויען השטן את ה' ויאמר החנם ירא איוב אלהים הלא אתה סכת

בעדו ובעד ביתו וגו'^{לד} מאי מעשה ידיו ברכת א"ר שמואל בר רב יצחק כל הנוטל פרוטה מאיוב מתברך

מאי ומקנהו פרץ בארץ א"ר יוסי בר חנינא מקנהו של איוב פרצו גדרו של עולם מנהגו של עולם ואבים הורגים

העזים מקנהו של איוב עזים הורגים את הזאבים^{לה} ואולם שלא נא ידך וגע בכל אשר לו אם לא

על פניך יברכך^{לו} ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו בידך רק אליו אל תשלח ידך וגו'^{לז} ויהי

היום ובניו ובנותיו אוכלים ושותים יין בבית אחיהם הבכור ומלאך בא אל איוב ויאמר הבקר היו

חורשות וגו' מאי הבקר היו חורשות והאתונות רעות על ידיהם א"ר יוחנן מלמד שהטעמיו הקב"ה לאיוב

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

אימא כמשעה שנכנסו כו'. מאתים ועשר דכתיב (איוב מצ) ויוסף

ה' את כל אשר לאצוי למשנה אף שנוטיו הוכפלו דכתיב^א [שן] ויחי איזב אחר

וזת מנא ורצנשים שנה למדנו שהיה בן צבעים כצאלו יסורין עליו

הרי מאתים ועשר ולעולם מעולו גולה היה: **תנאלו לאומוס העולם**.

אלמא נכרי היה: **אליהוא**. על כרחך

מדייחסיה קרא בשמו נושם צאיין^ב ושם

משפחתו ישראל הוה וזית דלמרי

ממשפחת רם היה היינו צאריהם:

שטלו סגל הטובים שבהן לא היו

כלום כדאמרין לקמן שהשפט היה

לו פתחון פה לשפט את שפטו

ומוכיחו: **צימי מלגום שצא היה**.

וצא^ג גדוד משכים עליו: **ותכ"א**

צימי מלגום כשדים. צימי צבוכדנצר

היה וצא גם משצא גדוד עליו:

וכולוה הני סנאי כו'. מסקנא דמירוצא

הוא דתריך לעיל תנאי הוא ההוא

מתנימא דלעיל ס"ל עובד כוכבים

הוה והני תנאי דהך מתנימא כולוה

סבירא להו דישאלם הוה בר מיש

אומרים דלמרי צימי יעקב הוה:

והא אמר מר. צפ"ק דצרכות^ד (דף יז):

ונפלינו.^ה ונצלנו צלכתך עמנו מכל

האומות: **ונחזו כך**. לשון וימה [הוא]

אומרים לישראל שזוי למרעתו ומוני

עמנו: **ששופט את שופטיו**. שהיו

השופטין עצמן מקולקלים והיה פתחון

פה לנשפט להוכיח את מוכיחו שאם

אמר לו השופט טול קיסם מצין עינדך

הסמלק ופרוש מעצירה קטנה שצידך

יכול זה לומר טול קורה מצין עינדך

פרוש מעצירה חמורה שצידך: **סנאך**.

ייןך כמו אל מהי צסבאי יין [משל]

כז: מהול מעורב וכן כל לשון

הוללות שצמורה לשון ערבוז: **קוס**

הספך. היינו דקאמר ומהתהלך זה

מאותו שאמרת לו התהלך צאךך אני

צא: ה"ג מנהג עולם נוסן חלי

פרוטא לחנוני. מי שיש לו מנאלה

מועטת לעשות אומר לפועל חלי

פרוטא חלי נותן לך ונלך אלל חנוני

ונקנה דפרוטא ככר או ציליס ונחלוק

ואיז וימרה לחלי השני משלו ונתן לו

כל הפרוטא שהיה רע צעניו לדקדק

דצדך קל שאינו ממון: **וסאחמוס**

רעוס [וגו']. ע"י הצקר דמיש

ליה לקרף שאולת חזון מלגס

המענה שזרע זומת צשעמו:

מעין

אל השטן מאין תבא ויען השטן וגו'

אברהם שאמרת לו^א קום ויתר

הוא מרע ויבא בר שמואל^ב א"ר אבא בר שמואל^ג א"ר יונתן כל האומר מלכת שבא אשה

היתה אינו אלא טועה מאי מלכת שבא מלכותא דשבא^ד ויהי היום ויבאו

בני האלדים להתיצב על ה' ויבא גם השטן בתוכם ויאמר ה' אל השטן ויבאו

^האמר לפניו רבש"ע שטתי בכל העולם כולו ולא מצאתי נאמן כעבדך אברהם שאמרת לו^ו קום

התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה ואפילו הכי בשעה שלא מצא מקום לקבור את שרה

[עד שקנה בר' מאות שקל כסף] לא הררה אחר מדותיך^ז ויאמר ה' אל השטן השמת לךך אל עבדי

איוב כי אין כמנהו בארץ וגו' א"ר יוחנן גדול הנאמר באיוב יותר ממה שנאמר באברהם דאילו

באברהם כתיב^ח כי עתה ידעתי כי ירא אלהים ובאיוב כתיב^ט איש תם וישר ירא אלהים

[וסר מרע] מאי וסר מרע א"ר אבא בר שמואל^י איוב וותרן בממונה היה מנהגו של עולם גותן חצי

פרומה לחנוני איוב ויתרה משלו^{יא} ויען השטן את ה' ויאמר החנם ירא איוב אלהים הלא אתה סכת

בעדו ובעד ביתו וגו'^{יב} מאי מעשה ידיו ברכת א"ר שמואל בר רב יצחק כל הנוטל פרוטה מאיוב מתברך

מאי ומקנהו פרץ בארץ א"ר יוסי בר חנינא מקנהו של איוב פרצו גדרו של עולם מנהגו של עולם ואבים הורגים

העזים מקנהו של איוב עזים הורגים את הזאבים^{יג} ואולם שלא נא ידך וגע בכל אשר לו אם לא

על פניך יברכך^{יד} ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו בידך רק אליו אל תשלח ידך וגו'^{טו} ויהי

היום ובניו ובנותיו אוכלים ושותים יין בבית אחיהם הבכור ומלאך בא אל איוב ויאמר הבקר היו

חורשות וגו' מאי הבקר היו חורשות והאתונות רעות על ידיהם א"ר יוחנן מלמד שהטעמיו הקב"ה לאיוב

מועין

ששופט. מי שהיה שפוט על פי בית דין הוא שופט את שופטיו שאם אמר לו השופט טול קיסם שלך גזילה מחמת

ידיך היה משיב הוא לשפט טול קורה כלומר אני גזלתי קיסם שהוא מטט אתה גזלת קורה שהוא גדול מזה: אם

ידיך היה משיב הוא לשפט טול קורה כלומר אני גזלתי קיסם שהוא מטט אתה גזלת קורה שהוא גדול מזה: אם

מסורת הש"ס

(א) ונע"י [תנא], (ב) ז"א

שרתה: (ג) כרכות ז., (ד) [עריין טו:], (ה) [נימסח

היי] ויחלקו שנידך, (ו) [ז"ל מוטש בארין

ובמהתהלך בן], (ז) [מגילה

מ., (ח) [פסחים דף קכב], (ט) [ג'לומת, ד"ש, י'] [נידך

קודם לז"ה בלעט], (י) [ז"ל

בפ"ט, (יג) [נרי מוס' סוסיס ה'

ד"ה אמרי ומוס' ע"ז סד:

ד"ה אמרי ומוס' לקמן כ"ז:

ד"ה תנא,

הנהגות הב"ח

(א) נבי וטולו חני תנאי

סבירא: (ב) רש"י ד"ה צימי

וכי וצא גם גדוד: (ג) [ד"ה

ונפלינו צ"כ אצ"י וצבוכדנצר

עמנו היא שאלת חלומת קסא

שהשרה שכניה על ישראל

מ"מ שאלת ונפליט היא

דעוקה עם בלכתך עמנו וכן

אמר ועתה דבר אחר אל שאלת

מתך שהיה נגדלים שאלתך

עמנו מכל האומות:

מוסף רש"י

טול קיסם. כלומר שון קסן

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

שצידך, וזי טול לומר לו טול

^(א) [מסדירין ק"א, ט] (ג' ז') אל'; ^(א) [ס"א' להחיותם]; ^(ד) [קדושין ג', ט] (ס' נפשי' למה); ^(ו) ג"א רבא, ^(ז) [נפסיסם שפתיסם חזי לא כהלי'א]; ^(ח) ג"א רבא, ^(ט) ומה נב' ונסת' חילת' רבא; ^(י) ע"י מוס' ע"י ח' ד"ה עטרת,

הנהגות הב"ה

^(א) גמ' אמר רבא חזי כחמינחא לא אסבביל אברהם אפי' בדידה כ"ל; ומכית עפרת לפומיה דלויס נמח: נמח: ^(ב) רש"י ד"ה לפסוק קערה על פיה כלומר לעקור: ^(ג) ד"ה לפטור וז' שברא להם ילדיו: ^(ד) ד"ה בראת לו מפרט מבלין כ"ל ומכית הן נמח:

מוסף רש"י

ח"י מינשי ליה לרחמנותיה דאברהם. כ"י שמה יסא נפחא לפי דלויס עולה יסא כהנסה (א"ב א.) בפסוקי. שהיה נר כספופה (קדושין דף. וספ' ופפ"ט) מן העשרה. לומר משער הלאה את מינשי כמסדה (דף. ב:).

רבינו גרשום

מעין העולם הבא. שלאחר חזק' לחרישה היו רעותות על ידיוהן מדי ויהיה עשב יצא ורעותה. וכן כתב לעולם הבא ונשג חורש בקרעו [נמח' ט]. כדאם שמסיתין אותו. אחרים וניסת על ידיוהן: בעבור הרעימה. מה רעמים הללו יעלים יא אפשר בלא מטר כך היתה מתרעמת ומכנסת אותה כדי שתבקש רחמים עליה שיהיה לה ולדות: אלא כלבו חטא. שהיה מושב כלבו על (פי) הבורא דברים אשר לא כן: להפוך קערה על פיה. להפוך יריאת ה' העולם. כלומר שאין דין אמת: על דעתך כי רב ארשע. כלומר ביד לבות בני אדם אם היה בדתעך להטותו לטובה לא היה רשע ובעבור שלא עשית כן אין מידך מציל: מי מעכב על ש"ך. שלא תחול לרשע לב צדיק: אף אתה חפז. כשואמר כן תפרי יריאת חטא מכני אדם ותגרע תפלה מהם: ברא לו תבלין כנגדו. מכלל שהכל בידו אדם ינסוק בחורו ויהיה צדיק: כשמחזירי שדוהו משוכחת. שהוא היה ספור שגולה לו: שדי שמה עילויה. היה מוציא ים שהיה קרובו:ו. חביתא כלפי שמיא. וקאמי יסאו יחד: הנה נא ידעתי. כשראה בבואה במים: יעש תעלה. דפוס סילון לשטון המים:

השותפין

פרק ראשון בבא בתרא

טז.

תורה אור

1 עוד זה מדבר וזה בא ויאמר אש אלהים נפלה מן השמים ותבער בזאנן ובנערים ואמלטה רק אני לבדי להגיד לך: עוד זה מדבר וזה בא ויאמר כשדים שמו שלשה ראשים ויפשטו על הגמלים ויקחוהם וגו' עוד זה מדבר וזה בא ויאמר בניך ובנותיך אוכלים ושותים יין בבית אחיהם הבכור והגה רוח גדולה באה מעבר המדבר ויגע בארבע פנות הבית ויפול על הנערים וגו' ויקם איוב ויקרע את מעילו ויגז את ראשו וגו' ויאמר ערום יצאתי מבטן אמי וערום אשוב שמה ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך בכל זאת לא חטא איוב ולא נתן תפלה לאלהים ² ויהי היום ויבואו בני האלהים להתיצב וגו' ויאמר ה' אל השמן אי מזה תבא ויען השמן את ה' ויאמר משוט בארץ [וגו'] אמר לפניו רבש"ע שטתי בכל העולם ולא מצאתי כעבדך אברהם שאמרת לו ³ קום התהלך שבקש לקבור שרה לא מצא מקום לקבורה ולא הרחרר אחרי מדותיך ⁴ ויאמר ה' אל השמן השמת לבך אל עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו' ועודנו מחזיק בתומתו ומסיתני בו לבלעו חנם אמר רבי יוחנן אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו כדאם שמשיתין אותו וניסת במתניתא תנא יורד ומתעה ועולה ומרגיז נוטל ונוטל נשמה ויועין השמן את ה' ויאמר עוד בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו אולם שלח נא ירך וגע אל עצמו ואל בשרו אם לא ⁵ (על) פניך יברכך ויאמר ה' אל השמן הגו בידך אך את נפשו שמור ויצא השמן מאת פני ה' ויך את איוב וגו' אמר רבי יצחק קשה צערו של שטן יותר משל איוב משל לעבד שאמר לו רבו שבור חבית ושמור את יינה אמר ר"ל הוא שטן הוא יצר הרע הוא מלאך המות הוא שטן דכתיב ⁶ ויצא השמן מאת פני ה' הוא יצר הרע כתיב התם ⁶ רק רע כל היום וכתוב הכא (רק את נפשו שמור) [רק אליו אל תשלח ירך] הוא מלאך המות דכתיב (רק) ⁴ [אך] את נפשו שמור אלמא בדידיה קיימא א"ר לוי שטן ופנינה לשם שמים נתכוונו שטן כיון דחזיא להקדוש ברוך הוא דנפיה דעתיה בתר איוב אמר חס ושלום מינשי ליה ⁷ לרחמנותיה דאברהם פנינה דכתיב ⁸ וכעסתה צרתה גם כעס בעבור הרעימה דרשה רב אחא בר יעקב כפפוגיא אתא שטן נשקיה לברעיה ⁹ ככל זאת לא חטא איוב בשפתיו אמר רבא חטא כלבו חטא מאי קאמר ¹⁰ ארץ נתנה ביד רשע פני שופטיה יכסה אם לא איפז מי הוא אמר רבא בקש איוב להפוך קערה על פיה אמר ליה אביי לא דבר איוב אלא כנגד השמן כתנאי ארץ נתנה ביד רשע רבי אליעזר אומר בקש איוב להפוך קערה על פיה אמר לו רבי יהושע לא דבר איוב אלא כלפי שטן ¹¹ על דעתך כי לא ארשע ואין מידך מציל אמר רבא בקש איוב לפטור את כל העולם כולו מן הדין אמר לפניו רבוננו של עולם בראת שור פרסותיו סדוקות בראת חמור פרסותיו קלוטות בראת גן עדן בראת גיהנם בראת צדיקים בראת רשעים מי מעכב על ירך ומאי אהדרו ליה חבירה [דאיוב] ¹² אף אתה תפרי יראה ותגרע שיחה לפני אל ברא הקדוש ברוך הוא יצר הרע ⁷ ברא לו תורה תבלין דרש רבא מאי דכתיב ¹³ ברכת אובר עלי תבא ולב אלמנה ארנין ברכת אובר עלי תבא מלמד שהיה גזול שדה מיתומים ומשביחה ומחזירה להן ולב אלמנה ארנין דכל היכא דהוה ¹⁴ (איכא) אלמנה דלא הוו נסבי לה הוה אויל שדי שמה עילויה והוו אתו נסבי לה ¹⁵ לו י' ש שקול ישקל כעשי והוותי כמאזניש יסאו יחד אמר ¹⁶ רב עפרא לפומיה דאיוב כלום יש עבד שמוכיח את רבו ¹⁶ ברית כרתי לעיני ומה אתבוננן על בתולה אמר רבא ¹⁶ עפרא לפומיה דאיוב איהו באחרניתא אברהם אפילו בדידיה לא איסתכל דכתיב ¹⁷ הגה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את מכלל דמעיקרא לא הוה ידע לה ¹⁸ כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה אמר רבא מכאן שכפר איוב בתחיית המתים ¹⁹ אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חנם ²⁰ אמר רבה איוב בסערה חרף ובסערה השיבוהו בסערה חרף דכתיב אשר בשערה ישופני אמר לפניו רבוננו של עולם שמא רוח סערה עברה לפניך ונתחלף לך בין איוב לאויב בסערה השיבוהו דכתיב ²⁰ ויען ה' את איוב מן הסערה ויאמר [וגו'] ²¹ אור נא כגבר חלציק אשאלך והודיעני אמר לו הרבה נימין בראתי באדם וכל נימא ונימא בראתי לה גומא בפני עצמה שלא יהו שתי יונקות מגומא אחת שאלמלי שתי יונקות מגומא אחת מחשיכות מאור עיניו של אדם בן גומא לגומא לא נתחלף לי בין איוב לאויב בראתי לה לי ²² כ"י פלג לשמן תעלה [וגו'] הרבה טיפין בראתי בעבים וכל טיפה ומיפה בראתי לה דפוס בפני עצמה כדי שלא יהו שתי טיפין יוצאות מדפוס אחד שאלמלי שתי טיפין יוצאות לי בין איוב לאויב נתחלף לי מאי משמע דהאי תעלה לישנא דדפוס היא אמר רבה בר שילא דכתיב ²³ ויעש תעלה בבית סאתים זרע ודרך לחזיו קולות הרבה קולות בראתי בעבים וכל קול וקול בראתי לו שביל בפני עצמו כדי שלא יהו שתי קולות יוצאות משביל אחד שאלמלי שתי קולות יוצאות משביל אחד מחריבין את כל העולם בין קול לקול לא נתחלף לי בין איוב לאויב נתחלף לי ²⁴ הידעת עת לדת יעלי סלע חולל אילות תשמור יעלה זו אכזרית על בניה בשעה שכורעת ללדת

6 ויך ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל ידום: בראשית ה' 7 ויאמר ה' אל השמן תהי כל אשר לו בדרך רק אלץ אל תחשך דוך ויצא השמן מנעם פני יי: איוב א' 8 ובנסתה צרתה גם נעס בעבור **הענין** כי טר' יי בעד דקומה: שטאל א א' 9 ויאמר אליה דבר אתה ותגלות תדברי גם את הטוב נקבל מאת האלילים ואת דרך לא נקבל בכל זאת לא חטא איוב בשפתיה: איוב ב' 10 ארץ נתנה ביד רשע פני שפתי יכסת אם לא אפא מי דהא: איוב ב' 11 על דעתך כי לא ארשע ואין מידך מציל: איוב י' 12 אף אתה תפרי יראה ותגרע שיחה לפני אל: איוב טו ד' 13 ברכת אבר עלי תבא וכל אלקנה ארנן: איוב כו ג' 14 לו שקול ישקל כעשי ותקו: במאזניש יסאו איוב ו' ב' 15 לא יש בינינו מדיח' ישת דך על שנינה: איוב ט' ט' 16 ברית כרתי לעיני ומה אָתבונן על בתולת: איוב לא א' 17 ויהי כאשר הקריב לבוא מוקדיה ויאמר אל שדי אשתו דנה קא ידעתי כי אשה יפת מראה את: בראשית יב יא

18 כלך ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה איוב ז ט 19 אשר בשערה ישופני ותרבה פצעי איוב ט י' 20 ויען יי את איוב מן הסערה ויאמרו: איוב לח א 21 אור נא כגבר חלציק ואשאלך והודיעני איוב לח ג 22 מי פלג לשמן תעלה ודרך לחזיו קולות: איוב לח כה 23 ויבנה את האבנים מזבח בשם יי ויעש תעלה בבית סאתים ורע קיביל למזבח: מליכס א יח לב 24 וידעת עת לדת יעלי סלע חולל אילות תשמור איוב לט א

